

(המשך מעמוד 37)

דבר דומה קורה בשוק הרהיטים, הצעיר צועים, הגעלים וכו'. לכן הריכוז של חלק הולך וגדל בר של ההכנסה הלאומית בידיים מעטות, הוא אינפלציוני בצורה מחרידה. הוא עוד יותר אינפלציוני כאשר ברור שרדיים אלה הן בלתי פרודוקטיביות, ותמורת הרווחים הן לא תספקנה שום תוספת-מוצר לשוק.

נוסף על כך, הדבר גורם עודפים בייצור, רוב המשאבים אינם מופנים לשכירים, אלא למתעשרים, כפי שראינו לגבי הווילות והשאלות. אך לא לאורך ימים יהיו השכירי רים מסוגלים לקנות סחורות במידה מספקת במחירים אלה.

הסימנים הראשונים של עודפים כבר

ריווחי המייעלים אינם חוזרים לייצור, אלא עוברים גם הם להשקעות בניירות-הערך

מופיעים. לפי הידיעות האחרונות, 20% של ייצור-הגעלים לא נמכר, יש גם עודפים גדולים בחקלאות, בביצים, בעוף ובתפוחי-אדמה. לתשומת-לב: העודפים מתרכזים בסחורות שהעם קונה, אין עודפים בוילות ובמכוניות. להיפך, יש תורים גדולים בהמי-נה להספקה (למכוניות משומשות, לעומת זה, אין שוק).

הסיכוי הוא שעודפים אלו ירבו ויתרבו עם גדילת האינפלציה ויבריחת ההון מן הייצור, עם התנגדות רות השתעבודותנו לחו"ל, ביחד ויכתוצאה מהתדרדרות שכרם ורמת-חיהם של העובדים.

למה דואגים הכלכלנים?

סימנים אלה הם סימנים של משבר הולך ומתקרב. משבר המסכן את כולנו, אמילו את אותם המרוויחים היום מהמצב, ומשום כך הם הגורמים לו. וכך זה למה? מפני שמישקנו העקה לראש סדרה-עדיפויות שדן את ריווחיהם של המהירים והמתווכים האחרים למיניהם. זוהי המשמעות של 600%-500 רווח בענף הקימעינאני.

וכאשר הכל מתרחש לאור היום, במה עוסקים כלכלנינו? האם הם שוכרים את הראש איך להקטין רווחים אלה, ושוקדים על העברתם אל היצרן וסועליו?

הם עסקים היום מעד הראש - במה? בתיכונן הדרכים כיצד למי-נוע את הגזירה של קיום פובסברי-יות למוצרי-ייסוד. כיצד לעקוף את החלטת ראשי-הממשלה, ובכל זאת ולמרות הכל לבטל את הפובסברי-יות האלה, להגיע עידינו כך להרי-דה נוספת בשכר הריאלי.

קשה להבין איך הראש שלהם פוי-על, וכדי להוסיף חטא על פשע, הם רוצים לעקור מן המדד את ההתייקרות הנובעות מביטול הסובסידיות. זאת אומרת, להוריד את הפיצוי של תוספת-היוקר מ-70% ל-60% וזה כאשר הקימעינאנים מרוויחים 600%! אולי ישאירו, ברוב טובם, פיצוי של 70% על ההתייקרות עבור "המפרנס הזכאי" (מי זה בדיק המפרנס הזכאי, כאשר לפי חישוב משרד-העבודה-החורי-חה, השכר הממוצע הוא קו העוני במשק?) קשה להבין את כלכלנינו, האם זוהי סגידה ל"שוק החופשי", באומנם לו "יהי רצון"? או שזו תמיכה מודעת בבעלי ריווחי האינפלציה?

אם רצונו של השוק החופשי הוא בריווחי תיווך גדולים - "יהי רצון", ואם רצונו של השוק החופשי בעלית מחיריהם של מוצרי היסוד - שוב, "יהי רצון". מי ומה אנחנו, שנתערב בפועלו על-ידי קביעת סובסידיה עבורם? או אולי בכל זאת ברור להם שביטול הסובסידיות ועיקור המדד יעשיר עוד יותר את בעלי המאה, והם תומכים בזה מסיבה כלשהי?

הכניחו, בעד פרסי-נובל, סמוי אלסון, אומר: אם נותנים לשוק החופשי לפעול לפי רצונו, משום מה יעבוד לטובת אותם שממילא כבר יש להם. ככה זה.

השאלה המתעוררת תמיד: אם כן, או מה לעשות? וכאן אני חוזרת לתוכנית הכלכלית האלטרנטיבית, שבה התחלתי במאמר הקודם. המלצתי על פיקוח מחירי התקציב - כלומר מחירי הסחורות והי-שרותים שקונה הממשלה. אמשיך בהצעותי.

הלא-שכר עולה

יש לסכסך מוצרי יסוד.

מילבד השפעתו הישירה של סיכסוך זה על ירידה במחירים, הוא אנטי-אינפלציוני גם מסיבה של הגברת השיוויוניות החבר-ריתית. בדרך זו נעצרת היווצרותם של ריווחי-אינפלציה על-חשבון הירידה בשכר הריאלי.

אך סיכסוך המוצרים הבסיסיים מוריד גם את ריווחי התיווך בחקלאות. זוהי השפעה אנטי-אינפלציונית חשובה ביותר של סיכסוך מוצרי-ייסוד. כי כשפי הסובי-סידיה הולכים ישר אל היצרן, וכאשר המחיר הסופי הוא בפיקוח, הרי למתווך לא נשאר מרחב-מחיייה רב, והוא יכול לזכות במייתיווך מתון והגון בלבד, דבר המגיע לו - ולא מעבר לזה.

עיה בשכר הריאלי בהתאם

הנדידו בתוצר. יש לשלם תוספת יוקר של 100%, לפחות אחת לשלושה חודשים. מעבר לזה, יש לזכות את העובדים באופן ריאלי בעד הגדלת פרוינם. עמדנו על הנזקים האינפי-לציוניים הנגרמים כתוצאה מאי-מילוי תנאי זה.

אין פלאים בעולם: כאשר התוצר הלאומי הוא קבוע, והשכר הריאלי ורמת-חיהם של העובדים יורדים, הרי עולות בהכרח ההכנסות מלא-שכר ורמת-חיהם של הלא-שכירים.

כדור שזא יכול להיות אחרת, כי אלה הם מאזוניום. אם צד אחד יורד - השני עולה. עניה כצד אחד יוכזה להתקיים רק עק חשי-בון הירידה של הצד השני.

הדבר חמור עוד יותר אם יש גידול ריאלי בתוצר הלאומי, והשכר הריאלי בכל זאת יורד - כי במקרה זה, הלא-שכר עולה עוד יותר.

אין - ולא יכולים להיות - ריווחי-אינפלציה, שאינם על חשבון העובדים. הדבר חמור שבעתים לגבי כלל המשק - ולא רק לגבי העובדים - כאשר ריווחי האינפלציה אינם מושקעים שוב בייצור, אלא הולכים לצריכה, ולצריכה ראוותנית במיקרה זה, כי הם נחטפים, ברובם, על-ידי הספקולציות שבלבם של ענפי-התיווך. הביקושים הנובעים מריווחי-האינפלציה

אם נותנים לשוק החופשי לפעול לרצונו, הוא עובד תמיד לטובת מי שיש להם

עולים יחד עם עליית-המחירים. עליית המחירים, אין בכוחה להוריד ביקושים אלה, כפי שהיא מורידה את הביקושים הנובעים מן השכר. כל עוד הביקושים מקיפים חלק גדול של התוצר, הרי ה-אינפלציה לא תיעצר. האפשרות היחידה לעצור את האינפלציה היא לחסן את הבי-קושים העולים בחד איתה. אין שום דרך אחרת. ביטול הסובסידיות, יות, לבטל לא יעשה זאת.

האמצעי העיקרי העומד לרשותנו הוא לחסן את האפשרות של עשיית ריווחי אינפלציה - וכתוצאה מהם ביקושים העולים עם האינפלציה על חשבון השכר. יש לנמנע את ניצול העובדים השכירים לטובת עשיית ריווחי-אינפלציה, על-ידי שמירה על שכרם הריאלי, בד בבד עם עלייתו הריאלית ועם עליית התפוקה. פעולה זו תסתום את עיקר הפירצה, שדרכה נוצרים רווחים מוזיקים אלה.

במדינה

(המשך מעמוד 35)

פלטטינית ריבונית, ואת אישורו של החלטות אלה לאחר מכן על-ידי אס"ף. "היו"ר בראנד והיו"ר קרייסי הסכימו עם היו"ר עראפאת שהעניין הפלסטיני הוא בעייה מרכזית של הסיכסוך המיוחזר-תיכוני, והסכימו שבלי פיתרון הצודק והמשביע-רצון לא ניתן להשיג שלום ולא פיתרון כולל".

עד כאן נוסח ההודעה.

בלשון דיפלומטית מקובלת, והי הסכי-מה על הקמת מדינה פלסטינית לצד יש-ראל, תרגיל מקובל הוא בדיפלומטיה, שצד אחד מכריז הכרזה בנוכחות הצד השני, שעצם נוכחותו מתקבלת כהסכמה אילמת לכך, אף כשאינו מוכן, מסיבה זו או אחרת, לומר את הדברים בעצמו.

אף מילה אחת מכל ההחלטות האלה לא הסתננה לעיתוני ישראל, הם יכלו, במיקרה זה, לתפוס את מקומם בין פראג-דה ואינבסטיה.

רבין לשילטון

התנצחות מחלקת המודעות של היומון "הארץ" משכה תשומת-לב לאחת השגיאות המשעשעות ביותר של השנה

ציבור קטן ביותר השתתף בטכס האז-כרה לחווה המדינה בנימין זאב הרצל,

שכירים.

כדור שזא יכול להיות אחרת, כי אלה הם מאזוניום. אם צד אחד יורד - השני עולה. עניה כצד אחד יוכזה להתקיים רק עק חשי-בון הירידה של הצד השני.

הדבר חמור עוד יותר אם יש גידול ריאלי בתוצר הלאומי, והשכר הריאלי בכל זאת יורד - כי במקרה זה, הלא-שכר עולה עוד יותר.

אין - ולא יכולים להיות - ריווחי-אינפלציה, שאינם על חשבון העובדים. הדבר חמור שבעתים לגבי כלל המשק - ולא רק לגבי העובדים - כאשר ריווחי האינפלציה אינם מושקעים שוב בייצור, אלא הולכים לצריכה, ולצריכה ראוותנית במיקרה זה, כי הם נחטפים, ברובם, על-ידי הספקולציות שבלבם של ענפי-התיווך. הביקושים הנובעים מריווחי-האינפלציה

שנערך בהרי-הרצל בירושלים בתחילת ה-שבוע.

נשיא המדינה, יצחק נבון, שרים, חברי-כנסת ופקידים בכירים עמדו ליד הקבר והשתתפו בטכס הממלכתי. אולם חברי-כנסת אחד נעדר ממנו, למרות שמודעות ענק הבטיחו את בואו - ח"כ יצחק רבין.

מרכו ההסברה, שלאחרונה הפך להיות לישכה כימעט פרטית של ראש הממש-לה, מנחם בגין, פירסם מודעות מאירות עניינים בכל העתונים לקראת טכס הזיכר-רון. המודעות הגדולות היו על-פי הוראה אישית של ראש הממשלה, מנחם בגין, עצמו. שהעביר רק לאחרונה החלטה בממשלה, שיום הזיכרון לזאב ז'בוטיני-סקי יהיה יום זיכרון ממלכתי, רצה להכין את הקרקע לטכס מפואר לזכרו של ז'בו-טינסקי, בטכס יום הזיכרון להרצל.

במודעה, שהופיעה בעיתון הארץ, ביום השישי האחרון (ראה גליון 1979) פורסמו פרטי האזכרה והאישים שיהיו נוכחים בה. הי-אישיות המרכזית, על פי המודעה, הייתה צריכה להיות "נשיא המדינה יצחק רבין". רק מעטים שמו לב לשגיאה הפרוידית-טית של סדר דפוס הארץ. בין אלה שדעו לב לכך היו אנשי לישכת ראש הממש-לה.

מנהל מרכו ההסברה מיהר לטלפן ל-הארץ, כעבור יומיים פורסמה מודעת "תיקון טעות". בעוד שמעטים שמו לב לשגיאה במודעה המקורית, יודעים, אחרי מודעת התיקון, כל קוראי הארץ, כי יצחק רבין הוא נשיא המדינה.

יחסים יהודיים

כלב נובח במיסדרון

האם מגיבים עץ

עינויי יהודים?

זה תדוי

בוהות המענים

לפני כמה שבועות ראו צופי-הטלוויזיה בישראל, בסדרה 17 גראנט, המתארת את חייו של עיתון יומי אמריקאי, פרק על לבטיה-המצפון של עורך בכיר, שהיה עדי-ראייה למעשי-יוזועה של מיסטר-עריצות באמריקה הלאטינית.

לימעט אותו הדבר קרה החדוש בעיתון האמריקאי המכובד ביותר: ניו-יורק טיימס. ג'ון אוקס הוא עורך בכיר מאד בעיתון, בן מישפחה הבעלים שלו. הוא העניק את שמו לכתבה, שבה הובאה העדות של נערה בת 18, שהיתה כלואה בחשאי בכלא ארגנטיני, ושעברה שם עינויים מסמרי-שערות.

"לחרוג את היהודים". בין השאר סיפרה הצעירה:

"...פעם שמעתי כלב נובח במיסדרון, ומישהו מצווה עליו לפסוע קדימה ואחורה ולכשכש בזנב.

תחילה חשבנו שזהו באמת כלב - אבל לא. זה היה בן-אדם, צעיר שאחץ להעמיד פנים של כלב. פישעו היה שהוא יהודי, השומר אילץ אותו לנבוח וללכת על ארבע.

"היחס המחריד ליהודים (בכלא הארגנ-טיני) לא ייאמן. ארבעה נערים יהודיים נכלאו שם לשבוע. כיוון שהשתייכו לאירגון חברתי יהודי כלשהו, המישרה שאלה

בנימין זאב הרצל

י"ערך היום, יום ראשון, כ' בתמוז תשל"ט, 15 ביולי 1979 בשעה 17.30, בהר הרצל, ירושלים

דברים: נשיא המדינה מר יצחק רבין

מ"מ יו"ר ההנהלה הציונית מר רפאל קוטלוביץ

המודעה ב"הארץ" מה-13.7.79 טעות פרוידיאנית

אותם אם רודפים יהודים בארגנטינה. אם השיבו בלאה. היכו אותם ואמרו להם ש'את כל היהודים צריכים להרוג'. ואם השיבו בהן, היכו אותם כיוון שאמרו שהתעללויות את זכויות-האדם בארגנטינה."

מי מכה? ימים מעטים אחרי שהד-ברים פורסמו בעיתון האמריקאי המכובד, ערכה הכנסת מחאה גדולה נגד ההתעללות הסובייטית באנאטולי שצ'אראנסקי. הכנסת התאחדה מקיר אל קיר, מילבד רק"ח, וביטאה את התמרמרותה.

אולם לא היתה שום מחאה על הגילויים המחרידים לגבי מצבם של האסירים היהודיים בארגנטינה. הממשלה התעטפה בי-שתיקה עמוקה. בגין לא נאם נאום חוצב-להבות. הממשלה לא פירסמה הודעה, וגם בכנסת לא היתה אלא יוזמה של סיעה קטנה*.

מישטרה

מיבצע קזינו

המישטרה פעדה שנות כמיבצע-ראוותני לחיסול מועדון-קופים, והעלתה בחכתה את הזמר ישראל גוטפריד ממצד "רעים"

"לא לזוו"ו" צעק השוטר, שהתפרץ (המשך בעמוד 47)

* אורי אבנרי הגיש הצעה דחופה ל-סדר-היום, ומאיר פעיל הגיש שאילתה.